

Χάρης Γαντζούδης

Ένα ψάρι που φοβάται τον βυθό

Εικονογράφηση
Ελένη Παπανικολάου

Ο Χάρης Γαντζούδης γεννήθηκε το Μάιο του 1985 στο Αργίριο και ζει στην Αθήνα. Το πρώτο του διήγημα «Το ταξίδι» δημοσιεύτηκε το Μάιο του 2012 στο Deity.gr και από τότε πολλά κείμενα του έχουν φιλοξενηθεί σε διάφορα blogs και περιοδικά. Διατηρεί μόνιμες στήλες στο BOOKTOUR (Ταξιδεύοντας με τα βιβλία) και στο MUSEEKart (Συναντήσεις Στη Πόλη).

Βιβλία του:

Οι πρώτες σελίδες (διηγήματα)
Κύκλοι στη θάλασσα... κι άλλες ιστορίες (διηγήματα)
Δικό μου, δικό μου (παραμύθι)
Για μια Πόλη (νουβέλα)
Μα δε θέλω αδερφάκι (παραμύθι)
Τα κενά... κι άλλα σκόρπια συναισθήματα (ποιήματα)
Σώματα (ποιήματα)
Η απεργία των λαχανικών (παραμύθι)
Ν' αντέχω (ποιήματα)

Συμμετοχές:

Tweet_Stories, Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες (διηγήματα)
Μια παράξενη Κυριακή (διηγήματα)
Τριάντα τρία (διηγήματα)
Ένα ταξίδι αλλιώς (διηγήματα)
2η Ομαδική Ποιητική Συλλογή (ποιήματα)
ιστορίες μπονσάι (διηγήματα)
Ανθολόγιο Ποιήσεως - Καλοκαίρι 2017 (ποιήματα)

ΧΑΡΗΣ ΓΑΝΤΖΟΥΔΗΣ

Ένα ψάρι που φοβάται τον βυθό

Εικονογράφηση
Ελένη Παπανικολάου

Χάρης Γαντζούδης, Ένα ψάρι που φοβάται τον βυθό
ISBN: 978-618-5147-96-9
Αύγουστος 2017

Εικονογράφηση:

Ελένη Παπανικολάου
elenipap72@yahoo.gr

Σελιδοποίηση-σχεδιασμός εξωφύλλου: Ηρακλής Λαμπταδαρίου
www.lampadariou.eu

Ο συγγραφέας φέρει την ευθύνη για την επιμέλεια του κειμένου.

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό. Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στα παιδιά που φοβούνται,
με την ελπίδα μια μέρα να νικήσουν το φόβο τους...

“Μα πώς είναι δυνατόν ένα ψάρι
να φοβάται τον βυθό;”,
είμαι σίγουρος πως θα σκεφτείτε
μα καθόλου μην ανησυχείτε.
Όλες τις απορίες σας θα λύσω
την ιστορία ετούτη σαν αρχίσω...

Μια φορά κι έναν καιρό,
σ' έναν βαθύ ωκεανό,
ζούσε η Ρίνα η Αθερίνα
που σε όλα ήτανε τσαχπίνα.

Μόνο που φοβόταν το βυθό
κι όλο έμενε κλεισμένη στο μικρό της σπιτικό.

Ζούσε με τον μπαμπά και τη μαμά της
μα τις περισσότερες ώρες της ημέρας,
τις περνούσε με τον παππού και τη γιαγιά της,
μιας και οι ψαρογονείς της δούλευαν πολύ
για να προσφέρουν στη μικρή τους κόρη μια καλύτερη ζωή.

Κι ήταν όλοι τους ευτυχισμένοι
και από τη Ρίνα ευχαριστημένοι.

Βλέπετε ήταν χαρούμενο ψαράκι
και πρόθυμο να βοηθήσει όταν προέκυπτε ανάγκη.
Μοναδικός τους καημός ήταν που η Ρίνα,
η μικρή τους Αθερίνα,
στιγμή δεν έβγαινε από την αυλή.
Ούτε βράδυ ούτε πρωί.

Κι όταν τα υπόλοιπα ψαράκια,
Μαρίδες, Μπαρμπούνια και Λαβράκια,
την φώναζαν μαζί τους για να παίξει στην κοραλλοπλατεία
εκείνη αμέσως σκαρφίζόταν μια δικαιολογία.

«Αχ... δε μπορώ, έχω μπουγάδα...
Κι έπειτα να πλύνω πιάτα...
Η γιαγιά αρρώστησε ξαφνικά
κι όλα μείνανε μισά.

Έχω και να μαγειρέψω
κι αργά θα ξεμπερδέψω...»
τους φώναζε απ' την αυλή
και στο σπίτι έτρεχε να μπει.

Μα όπως καταλάβατε, η Ρίνα η μικρή μας
Αθέρινα, καμιά δουλειά δεν είχε να κάνει.

Ούτε μπουγάδα ούτε πιάτα
κι από μαγειρική δεν ήξερε να βράζει ούτε πατάτα.
Ήθελε μόνο να τους αποφύγει
κι απ' το σπίτι να μη φύγει.

Και δεν ήταν πως δεν τους συμπαθούσε
ή ότι τους περιφρονούσε.
Μα ήταν ο φόβος της για τον βυθό μεγάλος
και της έλειπε το θάρρος.

Έτσι, περνούσε τη μέρα της με ιστορίες της γιαγιάς
που μιλούσαν για τις αταξίες της μαμάς,
τότε που ήταν κι αυτή μικρή
και όλο το έσκαγε απ' την αυλή.

Κι η Ρίνα, έμενε πάντα με το στόμα ανοιχτό
καθώς δε μπορούσε να πιστέψει πως η μαμά της
δε φοβόταν καθόλου τον βυθό.

Δεν έλεγε τίποτα μα στο δωμάτιό της,
έψαχνε να βρει το μυστικό της
που ίσως κι εκείνη βοηθούσε
και τον φόβο της νικούσε.

«Και δε φοβόσουνα καθόλου;» τη ρώτησε ένα βράδυ,
πριν πέσει για ύπνο στο κρεβάτι.

Κι η μητέρα της τη χάιδεψε απαλά
και της ψιθύρισε τρυφερά:

«Ίσως λίγο στην αρχή
μα γρήγορα κατάλαβα πως δεν υπήρχαν οι κακοί
που το μυαλό μου είχε φτιάξει
κι όλα κυλούσανε εντάξει.

Με τον καιρό σταμάτησα πια να φοβάμαι
και τώρα ούτε που θυμάμαι...

Για πες μου όμως εσύ τι φοβάσαι
κι όλο μόνη θέλεις να'σαι;».

Η Ρίνα σηκώθηκε απ' το κρεβάτι
και γύρισε στη μαμά της πλάτη.

Από το παράθυρο κοιτούσε την κοραλλοπλάτεια
που ακόμα οι άλλοι έπαιζαν Δεν περνάς κυρά Μαρία.

Στα αφτιά της ήχησαν τα γέλια, οι φωνές και του
Μπαρμπουνιού οι ζητωκραυγές...

Και τότε ένιωσε μεγάλη λύπη
και τη φωνή της να την εγκαταλείπει.

«Φοβάμαι τον βυθό...
Και που δεν ξέρω καλά να κολυμπώ...
Κι όσο αστείο κι αν ακούγεται αυτό
εγώ καθόλου δε γελώ...»

Ξέρω είμαστε ψάρια
και με στεναχωρεί που δεν ακολουθώ τα χνάρια...»

είπε η Ρίνα κι άρχισε να κλαίει
καθώς ένιωσε πως κάπου φταιει.

Η μαμά της την αγκάλιασε σφιχτά
και της έδωσε δυο ρουφηχτά φιλιά.

Κι όταν η Ρίνα σταμάτησε να κλαίει,
άρχισε εκείνη να της λέει:

«Είμαι υπερήφανη για εσένα
που ομολογείς τον φόβο σου σ' εμένα.

Αν και φαίνεται μικρό
θέλει θάρρος τρομερό,
την αδυναμία του κάποιος να παραδεχτεί
και να κάνει νέα αρχή...

Μα είναι το πρώτο βήμα τον φόβο σου να ξεπεράσεις
κι όπου θες μια μέρα σίγουρα θα φτάσεις.

Αρκεί να μην τα παρατάς
και τους φόβους σου να κυνηγάς.

Έλα μαζί μου και θα δεις
πόσο εύκολα απ' αυτούς θα απαλλαγείς».

Την οδήγησε έξω στην αυλή
και της άνοιξε την πόρτα τη μικρή.

Της έδειξε την κοραλλοπλάτεια
και την είδε να κοιτάζει μ' αγωνία.

«Οι φίλοι σου σε περιμένουν.
Κοίταξε πώς σε προσμένουν
στην παρέα τους να μπεις
και το παιχνίδι μαζί τους να χαρείς.

Κολύμπια λοιπόν γρήγορα κοντά τους
και γίνε κομμάτι της χαράς τους».

Η Ρίνα έμεινε σιωπηλή,
δίχως να κάνει βήμα προς τα εκεί.

Κοιτούσε μια τα ψάρια στην πλατεία
και μια τη μαμά με αγωνία
που όλο της χαμογελούσε
κι όλο την παρακινούσε.

Μα η Ρίνα σκάλιζε αδιάφορη με την ουρά την άμμο
και τώρα ούτε που σήκωνε το βλέμμα της από χάμω.

«Μα γλυκιά μου, πώς θα μάθεις
αν στη ζωή δε δοκιμάσεις;

Κοίτα τα άλλα τα ψαράκια
πώς παίζουν και λένε τραγουδάκια...»

μα η μαμά της δεν πρόλαβε να της τα πει όλα
μιας και η Ρίνα χτύπησε την ουρά της με φόρα.

Στο δωμάτιό της έμεινε κλεισμένη μέχρι που
σταμάτησε να κλαίει
και για άλλα πράγματα άρχισε να λέει.

Μα ήρθε ο καιρός η Ρίνα να πάει σχολείο.
Εδώ δε χωρούσε σκασιαρχείο.
Το ήξερε καλά αυτό κι όλο
το είχε στο μυαλό.

«Και πώς είναι το σχολείο;»
ρώτησε μια μέρα τη μαμά της
κι εκείνη την έκλεισε στην αγκαλιά της.

«Είναι υπέροχο στ' αλήθεια.
Όπως ακούς στα παραμύθια.
Έχει τεράστια αυλή
και μια δασκάλα γελαστή.
Νέους φίλους θα γνωρίσεις
και απέραντη αγάπη θα κερδίσεις.
Πράγματα θα μάθεις πολλά,
χρήσιμα και σημαντικά».

«Και ποιος θα με πηγαίνει;
Ποιος θα με φέρνει;
Και τα άλλα τα ψάρια θα με αγαπάνε
ή στο διάλειμμα θα με χτυπάνε;»

«Μα τι είναι αυτά που λες μικρή;»
είπε ο μπαμπάς που έμπαινε εκείνη τη στιγμή.

«Φυσικά και θα σε αγαπούν
κι όμορφα θα σου μιλούν.
Στην παρέα τους θα σ' έχουν
κι όλοι τους θα σε προσέχουν».

«Μα δε μου είπες πώς θα πηγαίνω;
Πώς θα έρχομαι;
Το σχολείο είναι μακριά
κι εσείς έχετε δουλειά.
Η γιαγιά νοικοκυρά
κι ο παππούς αρθρικό.
Μμμ... μήπως φέτος να μην πάω
κι απ' του χρόνου ξεκινάω».

«Μα νομίζω πια δεν είσαι μωρό
για να χρειάζεσαι συνοδό.
Είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρεις
και τον δρόμο απέξω ξέρεις...»
της απάντησε η μαμά
ήρεμα και στοργικά.

«Εγώ μόνη μου δεν πάω,
ούτε μόνη μου γυρνάω.
Σας έχω πει πως φοβάμαι τον βυθό.
Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβετε αυτό;
Στο σχολείο δε θα πάω
κι απ' το σπίτι δεν κουνάω»

τους φώναξε η Ρίνα δυνατά
και κρύφτηκε πίσω απ' τη γιαγιά.

Κανείς δεν είπε τίποτα για μέρες.
Ούτε φωνές ούτε φοβέρες.
Μα η Ρίνα δε μπορούσε να ησυχάσει
και τον φόβο να ξεχάσει.
Τις νύχτες δεν κοιμότανε καλά
γιατί έβλεπε όνειρα κακά.
Πως χανόταν στον βυθό
ή πως την έτρωγε κάποιο ψάρι τρομερό.
Πως την κορόιδευαν τα ψάρια τα μεγάλα
που δεν ήξερε να παίξει μπάλα.
Κι όλη μέρα έμεινε σιωπηλή
και πια δεν έβγαине ούτε στην αυλή.
Στο δωμάτιό της ήτανε κλεισμένη,
μόνη και απογοητευμένη.

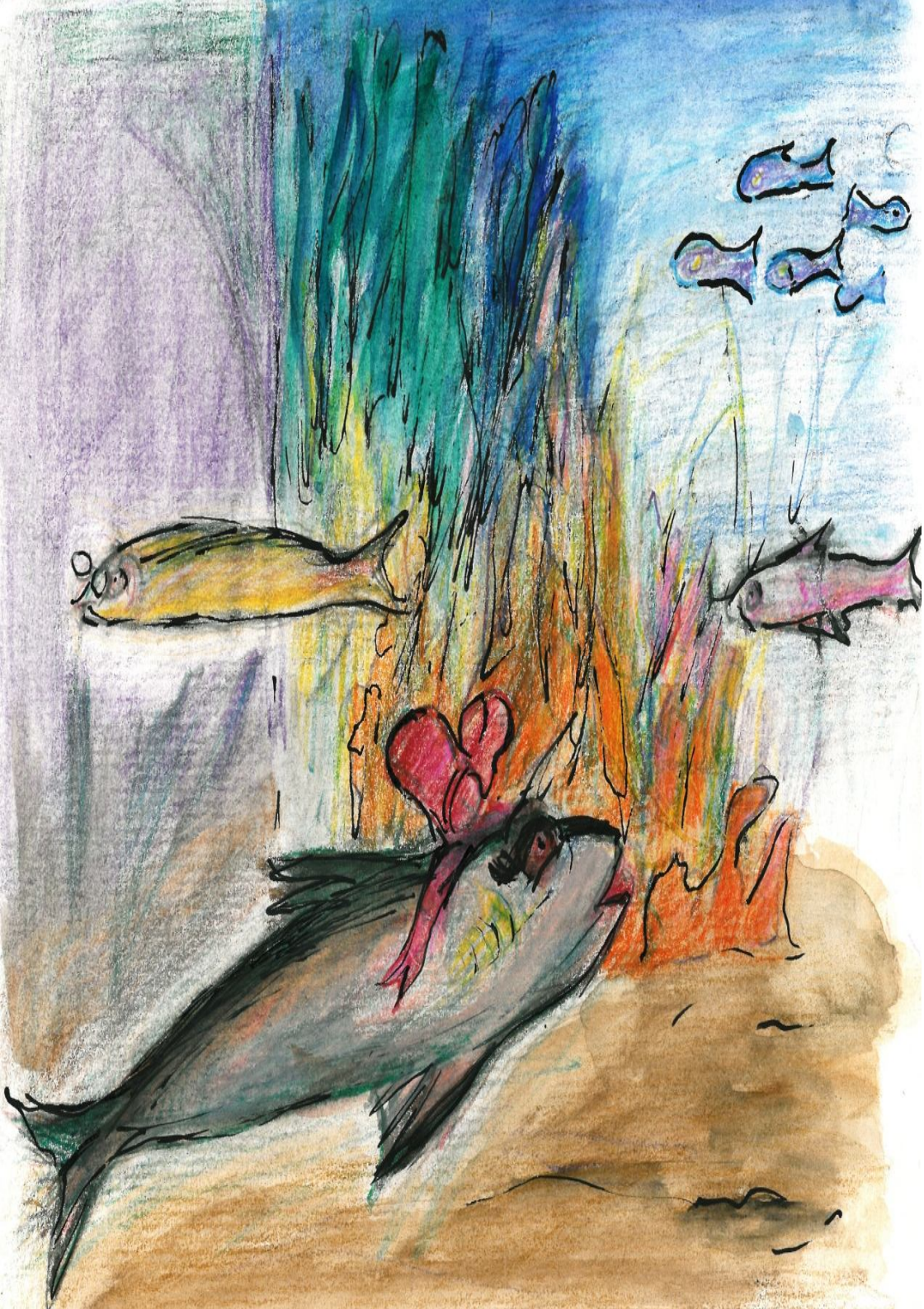
«Μα κάτι πρέπει να κάνουμε,
τον φόβο της για να γλυκάνουμε»
είπε ο πατέρας της στο βραδινό τραπέζι
και ζήτησε απ' όλους να πάρουν θέση.

«Αχ... η καημένη η εγγονή μου,
θα έδινα και τη ζωή μου...
Να τη δω πάλι να χαμογελά
και να μη φοβάται πια»
είπε και δάκρυσε η γιαγιά
που της είχε αδυναμία κι όλους κοιτούσε με αγωνιά.

«Και εγώ πίστευα πως θα ξεχάσει
και με τον καιρό στάση θα αλλάξει.
Νόμιζα πως νόζια κάνει
μα ό,τι κι αν έκανα δε φτάνει
την ψυχή της να γιατρέψω
και τον φόβο να ημερέψω...»
είπε κι η μαμά χωρίς να έχει στα σκαριά κάποιο
σχέδιο, κάποια λύση
κι έπεσε κι αυτή στη θλίψη.

«Το βρήκα» φώναξε ο παππούς
«και σαν μεγαλύτερο κόρη μου να με ακούς.
Ένας είναι ο τρόπος η Ρίνα μας να πάψει να φοβάται
κι ήσυχα τα βράδια να κοιμάται».

Ο παππούς είπε την ιδέα του σε όλους
και γρήγορα χώρισαν τους ρόλους.
Δεν είχαν άλλο χρόνο για να χάσουν.
Το σχέδιο έπρεπε να ετοιμάσουν.
Κι από την άλλη μέρα το πρωί,
το έβαλαν σε εφαρμογή.

Ο μπαμπάς και η μαμά, έφυγαν για τη δουλειά.
Και η Ρίνα με τα πολλά
βγήκε μετά από μέρες στην αυλή με τη γιαγιά.
Μα ξαφνικά η γιαγιά ένιωσε κουρασμένη
και πήγε να ξαπλώσει η καμένη.
Η Ρίνα έμεινε μόνη στην αυλή και δεν άργησε να
ξεχαστεί με τα παιχνίδια,
τα τραγούδια και του κήπου τα λουλούδια.

Μα ξαφνικά άκουσε μια φωνή,
σε βοήθεια να καλεί.

Κοιτούσε δεξιά, πίσω, μπρος και αριστερά
μα κανείς εκεί κοντά.

Μόνο στο βάθος υπήρχε κάτι
μα δεν έφτανε ως εκεί το μάτι.
Έκανε μερικά βήματα μπροστά και η καρδιά της
άρχισε να χτυπάει δυνατά
καθώς είδε τον παππού της στην άμμο πεσμένο
και στην ουρά του πληγωμένο.

Άρχισε να φωνάζει τη γιαγιά
μα απάντηση καμιά.
Η καρδιά της ήταν έτοιμη να σπάσει
κι απ' τον φόβο το χρώμα της είχε χάσει.

«Γιαγιά δεν ακούς,
κάτι έπαθε ο παππούς»
φώναζε στη γιαγιά
και την ουρά της χτυπούσε δυνατά.

Και δεν περνούσε από εκεί κανείς,
γείτονας ή συγγενής.

«Μα τι να κάνω τώρα εγώ
που απ' το σπίτι φοβάμαι να βγω;
Πρέπει όμως να τολμήσω
και τον παππού να βοηθήσω».

Χωρίς να το σκεφτεί πολύ
άνοιξε και βγήκε απ' την αυλή.

Ένωσε το σώμα της να τρέμει
κι απ' τον φόβο να αγριεύει.

Μα δεν είχε άλλη επιλογή
και κολύμπησε γρήγορα προς τα εκεί
που ήταν ο παππούς πεσμένος
και στην ουρά του πληγωμένος.

Έβαλε όλη τη δύναμή της
και τον κουβάλησε ως την αυλή της.

Δεν έπαψε στιγμή να του μιλά
και να του λέει πόσο τον αγαπά.

Και τα έχασε όταν τον είδε να χαμογελά
και στα μάτια βαθιά να την κοιτά.

Είδε και την ουρά του που δεν ήταν πληγωμένη
μόνο λίγο λερωμένη.

«Είσαι πολύ γενναία γλυκιά μου,
γέμισες με ευτυχία την καρδιά μου»
της είπε και σηκώθηκε απ' την άμμο
και γύρω της γυρνούσε σαν αεροπλάνο.

«Μα για μισό λεπτό,
κάτι γίνεται εδώ...»
είπε και τα έχασε όταν είδε τον μπαμπά και τη μαμά
να βγαίνουν απ' το σπίτι με τη γιαγιά.

Όλοι στα μάτια την κοιτούσαν
και όλοι της χαμογελούσαν.

Και δεν άργησε να καταλάβει η Ρίνα
πως όλα ήταν μια κομπίνα,
τον φόβο της να ξεπεράσει
και τη ζωή της να αλλάξει.

«Το κάναμε για το καλό σου
και για να εμπιστευθείς τον εαυτό σου»
είπε ο μπαμπάς στην Ρίνα,
στη μικρή μας Αθρίνα,
μα εκείνη την πλάτη τους γύρισε
και καθόλου για όσα έγιναν δε μίλησε.

Τότε, το λόγο πήρε η μαμά
μα η Ρίνα ξέσπασε σε γέλια δυνατά.
Και με ένα σάλτο δυνατό,
βρέθηκε να κολυμπάει στον βυθό.

«Σας ευχαριστώ πολύ
που με μάθατε να είμαι δυνατή.
Τίποτα να μη φοβάμαι
κι ευτυχισμένη πάντα να είμαι»
είπε η μικρή
και τους έστειλε ένα γλυκό φιλί.

Κι όλοι δάκρυσαν από χαρά
που τα είχαν καταφέρει πια.

Άνοιξαν και τα σχολεία
κι όλα τα ψαράκια κάθισαν στα θρανία.

Η Ρίνα, η Αθερίνα πρώτη πρώτη
μαζί με τη Μαριδούλα την Καλλιόπη.

Κι όλοι ζούσαν πια αγαπημένοι
και από τον φόβο απαλλαγμένοι.

Κι αν και εσύ λίγο φοβάσαι
την ιστοριούλα ετούτη να θυμάσαι.

Τον φόβο να διώχνεις μακριά
και να ζεις με τη χαρά.

Η Ελένη Παπανικολάου γεννήθηκε στη Μερκάδα Φθιώτιδας το 1972. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Το 2011 αποφοίτησε από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου διδάχθηκε ζωγραφική με καθηγητή τον Ζ. Αρβανίτη, χαρακτηριστική με την Μ. Σχοινά και ψηφιδωτό με την Δ. Αγγελίδου. Έχει επίσης ολοκληρώσει διετή κύκλο μαθημάτων σχεδίου μόδας στη Σχολή Βελουδάκη. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις.

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαίτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίρος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

«Μια φορά κι έναν καιρό,
σ' έναν βαθύ ωκεανό
ζούσε η Ρίνα η Αθερίνα
που σε όλα ήτανε τσαχτίνα.
Μόνο που φοβόταν τον βυθό
κι όλο έμενε κλεισμένη στο μικρό της σπιτικό...».

Ένα παραμύθι για το φόβο
που φωλιάζει στο μυαλό των παιδιών...

ISBN: 978-618-5147-96-9